

LAPIS József

Ártér



Mikor arra jártunk,
nem vettük észre, hogy
megsértettük a táj szövetét.
Olyan erősnek tűnt a nyári berek,
s mi vigyázva mértük ki benne lépteink.
Bokába óvatosan maró gyomok,
napszíttá fűszálak,
pikkelyes vájak a sárban.
Hátunk mögött a töltés hullóteste
tekeredett rá a holtágra.
Valami mozgott a levegőben,
épp a kanyar után,
a gémeskút maradványai és
a dróton lógó fehér kutyatetem között.
A bennem lévő üresség és
a belőled kipárolgó szomorúság miatt
akkor azt hittem, egyikünk érzései
oldódtak bele a felkészületlen világba.
A rét a folyó felől várta az árt,
mely hetekkel később érkezett,
felmosva rég kihűlt helyünket.